

Wastse-ajastaja-laul.

Biis. Wieguge! ni hää'l meil' höikap. (Rikepühhemb,
puhtamb Jeesus.)

1. Ajastaig om árralánnu,
Mes, Issand! me so armust nánnu:
Nüüd wastset aiga annat sa.
Kül me káume waeldussen,
Ent sinno waimo juhhatussen
Nink ikkes sinno armoga.
So, Issa! kittame;
Sa ollet kindmaste
Meije abbi.
Mes so nõuw sääep,
Se meile jááp
Nink önsalikkult förda läáp.

2. Sedda ello, mes sa annit,
Sa meile külvi-ajas pannit
Sää'l iggawetse pöimule. —
Oppa pruuksma eggas páiwa
Ni, et mo útski tund ei waiwa,
Kui sa mo kutsut kohtude.
Tõest! kes ei külwa tääl,
Ei sa ka pöima sää'l. —

Anna tarkust:

Lass' õnnega,
Kui häddan fa,
Meil, Issand! so pál' faeda.

3. Ainust so pál' lass' meil kaija; —
Sa annat kostotust, kui waja,
Meil' ákkilisse jalga-te pál.
Lass' meil röömsast finna astu,
Kun ello wárraij walla lastu,
Kost meid jo höikap Wona hää'l.
Sa, ke kik häste teit,
Sa toetat fa meid,
Abba! Issa!
Sult saatjas sai
So Poig, — meil' jái
So arm, mes Kristus meile tõi.

4. Jeesus! lass' meil usku pitta
Sel aastal, — káugiga so kitta,
So pühhaussen elladen.
Sa, ke taiwast maha tullit;
Ka eissi maan te-káujan ollit,
Siist Issa mannu töttaden:
Oöh õnnista
Sel aastal fa